

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník IX.

číslo 1.

apríl 2017

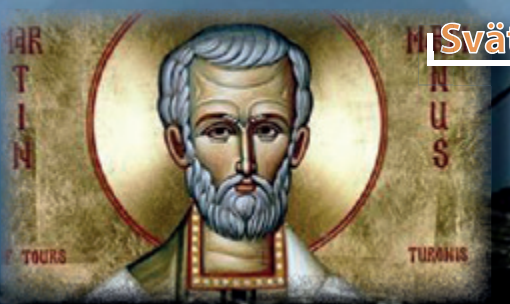
Jubilant Štefan Mordel

Fatima

Misia v Etiópii

Svätý Martin

MILÍ ČITATELIA RATOLESTI,

až doposiaľ som veľa úvodníkov nenapísal. Úprimne - ten, ktorý práve čítate, je mojím úplne prvým. Hoci, zopár novinárskych výstupov mám už dávnejšie za sebou. Aj preto som vďačne prijal možnosť bližšie sa podieľať na tvorbe nášho farského časopisu.

Vždy som si myslel, že s písaním článkov to je ako s bicyklovaním. Keď si na bicykel sadnete po desiatich rokoch, stačí párkrát pokrútiť pedálmi a jazdíte ako Sagan. Ja však s hrôzou zisťujem, že môj novinársky bicykel je mierne skorodovaný, kolesá nedofúkané, prehadzovačka nefunguje vôbec. Preto, aj keď by som rád pridal na tempe písania, rýchlejší prevod nie a nie zaradiť.

Esťe sa môžem spoľahnúť na mojich kolegov z redakčnej rady: Monika, Peťo, Zuzka, pán farár grafik aj všetci ostatní prispievatelia, dobrodinci a všetci verní či len občasní čitatelia, ďakujem vám za vašu pomoc a priazeň.

Mojej predchodkyňi Monike Macuráckovej patrí vďaka za jej nasadenie a nadšenie, s akým sa venovala tvorbe každého jedného čísla farského časopisu. Odkedy sme s rodinou začali sem-tam jazdiť do Tatier, vždy sme radi siahli po Ratolesti a prečítali sme ju od prvej po poslednú stránku. Teším sa, že Monika pri jej tvorbe pokračuje aj naďalej.

Máme tu jar. Obdobie, kedy sa príroda prebúda a všetko nové sa urputne hlási k životu. Prihlásme sa aj my smelo ku kultúre života! Či aj Pán Ježiš nezvítal nad smrťou a neobetoval sa za každého jedného z nás, aby sme aj my mohli mať účasť na živote vo večnosti? Zázrak Veľkej noci...

Môj osobný veľkonočný zázrak sa udial v Tatrách pred tromi rokmi. Aj vtedy sme

tu boli spolu s manželkou a dcérami na ozdravnom pobyte. Presne si pamätám, ako som kľučal v lavici vo farskom kostole a ďakoval Bohu za zdravie, ktoré tu naše deti našli. Zároveň som so slzami na krajíčku prosil Pána Ježiša, aby nám ukázal cestu, ktorou sa máme vydať, keďže nám nevyšli plány s prácou v zahraničí. Pán ale vedel, prečo nevyšli Alpy a Rakúsko. Pár týždňov po Veľkej noci sme mali v Tatrách zabezpečenú prácu, bývanie, škôlku pre deti a všetko potrebné...Vďaka ti, Bože! Mnohé veci dokážeme pochopiť len spätne, žiť však treba s pohľadom upreným dopredu a na Pána.

Keď režisér Mel Gibson išiel nakrútiť film Umučenie Krista, na jeho hlavného hereckého predstaviteľa mal tri požiadavky: byť kresťanom v Kristových rokoch s iniciálkami JC (ako Jesus Christ). Predstavte si, že takéhoto herca našiel. A ak ste Umučenie Krista videli na vlastné oči, určite mi dáte za pravdu, že James Caviezel ako Ježiš sa svojej úlohy zhostil bravúrne a film sa radí medzi skvosty svetovej kinematografie. A teraz malý prestrih do Tatier: tiež som práve v Kristových rokoch a hoci vizážou skôr pripomínam inšpektora Kojaka a iniciálkami Marilyn Monroe, viem, že Pán má so mnou svoje plány a tie sa budem snažiť plniť. A dúfať v pomoc sv. Martina, (nielen môjho) krstného patróna. Svätý Martin, oroduj za nás! Mimochodom, v tomto vydaní Ratolesti sa okrem iného dozviete aj o možnosti získať odpustky v Jubilejnom roku sv. Martina. Kolega Peťo pre vás zasa pripravil krátky životopis tohto svätca. Prijemné čítanie, priatelia!

Martin Mistrík

VEĽKONOČNÉ ZAMYSLLENIE...

Istý spisovateľ hovorí o skúsenosti, ktorá ho v živote veľmi povzbudila. Jedného dňa, keď sa zamyslený prechádzal v parku, zbadal na zemi ležať vtáčie hniezdo. Bolo zničené búrkou.

Chvíľu smutne rozmýšľal, koľko námahy to muselo stáť malého vtáčika, aby také hniezdo postavil. A jedna búrka mu ho zničila. Zrazu jeho myšlienky prerušil nádherný spev vtáka. Keď sa pozrel do koruny stromu, zbadal, ako je malý spevavec zamestnaný stavaním nového hniezda. Začínal nový život.

Veľkonočné obdobie je sprítomnením udalosti, keď sa tiež začalo čosi nové. Ježiš svojím zmŕtvychvstaním premohol smrť a životu človeka dal nový rozmer: Možnosť večného života v jeho kráľovstve.

Je to čas, keď si veriaci človek chce viac uvedomiť, že Ježiš žije. Že ten, ktorý predpovedal svoje utrpenie, smrť i zmŕtvychvstanie, na veľkonočné ráno dal odpoveď všetkým pochybujúcim: „Ja som vzkriesenie a život...“

Neskôr, keď sa po svojom zmŕtvychvstaní zjavil apoštolom, ako prvý im povedal: „Pokoje vám!“ A myslel to skutočne vážne.

Prijmeme tento jeho dar. Dar pokoja, ktorý svet nemôže dať. Tak budeme aj my schopní „začať niečo nové“ –intenzívnejšie žiť v Jeho prítomnosti.

Ján Dubecký, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Štyri týždne v očakávaní

Od štvrtka 1.12.2016 sa konala v našej farnosti adventná duchovná obnova. Pripravte cestu Pánovi (Ján Krstiteľ), Zvestovanie, Návšteva u Alžbety a Cesta do Betlehema – to boli témy štyroch katechéz, ktoré pripravil pán kaplán František. So spoločnou modlitbou a eucharistickou adoráciou nám pomohli intenzívnejšie prežívať advent a pripraviť sa na Vianoce.

• Odpust v Starom Smokovci

Vo štvrtok 8.12.2016 sme sa stretli na odpustovej slávnosti v kostole v Starom Smokovci, ktorý je zasvätený Nepoškvrnenému počatiu Panny Márie.

Pán farár Mgr. Martin Skladaný z Ľubice nám poukázal na Pannu Máriu, ktorá bezvýhradne, bez akýchkoľvek podmienok, dokázala prijať Božiu vôľu a plnila ju celý život. To je nádherný odkaz aj do dnešných dní. Máriin život nebol jednoduchý, ako si možno predstavujeme, že všetko sa jej darilo, všetko jej išlo. Jej život bol ťažký. A napriek všetkým bolestiam dokázala ostať verná Bohu. Skúsme nasledovať príklad našej Nebeskej Matky a usilovať sa o to, aby náš život bol v zhode s Božou vôľou, aby sme vždy dokázali plniť to, čo od nás Boh očakáva.

• Posedenie pre starších a osamelých

V spolupráci s mestom Vysoké Tatry sme na fare v Novom Smokovci pripravili 14.12.2016 posedenie pre starších a osamelých.

• Prednáška dobrovoľníkov z Haiti

V nedeľu 18.12.2016 nám slovenskí dobrovoľníci prišli porozprávať o svojej práci na misii, ktorú vykonávali na Haiti.

• Betlehenské svetlo

Ako každoročne, aj v nedeľu 18.12.2016 doniesli skauti do kostola v Novom Smokovci Betlehenské svetlo – posolstvo pokoja, lásky, mieru a porozumenia. Tu sme si ho mohli odpáliť a priniesť do svojich príbytkov.

• Jasličková pobožnosť

Veľkú radosť máme z našich drobcov, ktorí na sviatok sv. Štefana prišli zaspievať a zahrať Ježiškovi v jasličkách. Ďakujeme všetkým, ktorí sa podieľali na príprave a nácvičku tejto krásnej pobožnosti i tým, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli.

• Chorus Minor

Radostnú atmosféru Vianoc v našej farnosti umocnili 27.12.2016 členovia levočského komorného speváckeho zboru Chorus Minor. Ďakujeme im za hlboký umelecký i duchovný zážitok, ktorý nám svojím vianočným koncertom pripravili.

• Príbeh z Betlehema

Vďaka mestu Vysoké Tatry nám vianočné chvíle do farského kostola prišli 28.12.2016 spríjemniť aj herci Divadla COMMEDIA z Popradu. V literárno-hudobno-dramatickom pásme stvárnil anjelovo oznámenie pastierom, narodenie Ježiška a klaňanie sa troch kráľov.

• Dobrá novina

Ďakujeme deťom i animátorom, ktorí 31.12.2016 koledovali v rámci Dobrej noviny. Srdečná vďaka vám, ktorí ste ich prijali, aj za vašu štedrosť. Deti vykoledovali 295 eur, ktoré budú použité pre vzdelávacie a zdravotné projekty pre deti v Etiópii.

• Ľadová stena

S veľkým nadšením a vytrvalosťou stavali naši mladí chlapi s pánom

kaplánom Jankom pri fare Ľadová lezecká stena. Tohoročná priaznivá zima umožnila, aby na nej ukázali svoje schopnosti a zmerali si svoje sily.

• Beh pre Ježiša

Nádherné počasie na Nový rok 2017 prilákalo veľa nadšencov na už tradičný Beh pre Ježiša. Prišli malí, mladí, starší i najstarší. Niektorí behali, niektorí sa vozili v kočíkoch a tí ostatní sa prešli. Bežci zabehli na Tatranskú Polianku a na spätočnej ceste sa stretli s chodcami v Tatranských Zruboch, kde bola malá prestávka na Božie slovo. Spoločné posedenie na fare, teplý čaj i pohostenie vo forme vianočných koláčov nám všetkým dobre padlo, a to všetko za zvukov hudby a spevu Jamesa Evansa. Pozreli sme si fotky z minulých ročníkov a po prvýkrát účastníci behu dostali certifikáty. Boli to milé spoločné chvíle, za ktoré ďakujeme Pánu Bohu.

• Rekonštrukcie v Starom Smokovci

Drevený kostol Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci bol postavený v roku 1888. Dnes je národnou kultúrnou pamiatkou. V jeseni minulého roku boli na ňom realizované nevyhnutné rekonštrukčné práce, ktoré finančne podporilo dotáciou Ministerstva kultúry SR v programe „Obnov si svoj dom“.

Najskôr sme začali s obnovou strechy, ktorá je pokrytá dreveným šindľom. Ten bol najprv očistený, dostatočne naimpregnovaný a potom bol naň aplikovaný vrchný náter. V druhej etape sme realizovali kompletnú výmenu a revíziu elektroinštalácie. Všetky práce boli vykonávané v súčinnosti s pamiatkovým úradom a podľa jeho pokynov. Ďakujeme za poskytnutie dotácie, ktorá pomohla, aby tento jedinečný kostol mohol dlho slúžiť nielen veriacim, ale aj návštevníkom Vysokých Tatier.

• Charitatívny hokej

V sobotu 21. januára 2017 sme sa zúčastnili na charitatívnom hokejovom zápase kňazov medzi Spišskou diecézou a Košickou arcidiecézou, ktorý sa konal

na zimnom štadióne v Ružomberku. Naša farnosť mala zastúpenie na ľade, na striedačke i v hľadisku. Na ľade statočne bojovali naši páni kapláni - Jožko Dobrovič ako brankár a Janko Dubecký ako útočník. Vo výbornej hokejovej atmosfére a nádejnom vedení po prvej tretine 5 : 1 sme nakoniec podľahli košickému tímu 6:10. Zápas sa konal pod záštitou spišského biskupa Mons. Štefana Sečku. Výťažok zo vstupného bol venovaný osobám s autizmom SPOSA v Ružomberku. Viac na str. 5.

• Svetový deň chorých

Už XXV. Svetový deň chorých sme si pripomenuli v sobotu 11.2.2017. V tento deň boli všetci chorí pozvaní na sv. omšu s vysluhovaním sviatosti pomazania chorých vo farskom kostole v Novom Smokovci. Po nej sa stretli na krátkom agapé na fare. Zároveň oteraz budú kňazi každý rok spoločne vysluhovať sviatosť pomazania nemocných práve na Svetový deň chorých.

• Volba hospodárskej rady farnosti

Nakoľko hospodárskej rade farnosti skončilo funkčné obdobie, vyhlásil pán farár volby do hospodárskej rady farnosti, ktoré sa uskutočnili v dňoch 29.1. – 5.2.2017. V nedeľu 12.2.2017

noví členovia zložili sľub. Do Farskej hospodárskej rady boli zvolení: Jaroslav Kaščák - Štrbské Pleso a Vyšné Hágy; MUDr. Beáta Hlinková - Nová Polianka, Tatranská Polianka, Tatranské Zruby; Pavol Stano, MUDr. Peter Kúkol a Mgr. Stanislav Polomský - Nový, Starý a Horný Smokovec; Štefan Strachan - Dolný Smokovec; Eva Plučinská, Jozef Grivalský a Vladimír Dúbravský - Tatranská Lesná, Tatranská Lomnica a Tatranské Matliare. Menovaní členovia sú: Anna Behulová - Štrbské Pleso a Vyšné Hágy; Marta Perháčová - Nová Polianka, Tatranská Polianka, Tatranské Zruby; Zuzana Bradáčová - Nový, Starý a Horný Smokovec; Marián Macurák - Tatranská Lesná, Tatranská Lomnica a Tatranské Matliare. Úlohou hospodárskej rady je pomáhať farárovi v hospodárskych záležitostiach.

• Batôžkový ples

Naša fara v sobotu 25.2.2017 už piatykrát otvorila svoje brány, aby privítala ľudí, ktorí sa chcú stretnúť a stráviť spolu niekoľko hodín pri hudbe, vo víre tanca, v družných rozhovoroch, veselom speve i dobrej zábave. Viac na str. 16.

• Misia v Etiópii

V nedeľu 26.2.2017 na fare v Novom Smokovci a o týždeň 5.3.2017 v kostole v

Tatranskej Lomnici sme mali prednášku o Etiópii. Viedol ju Adam Brodanský, ktorý navštívil Etiópiu ako dobrovoľník už dvakrát. Premietol nám fotky zo života Etiópanov a aj slovom priblížil ich život. Predstavil ich jednoduchosť, nedostatok potravín, chýbajúcu zdravotnú starostlivosť, deti trpiace podvýživou, ich biedu ale aj radosť a úprimnú vďačnosť za každú pomoc. Viac na str. 9.

• Jubileum

Dlhoročný tatranský pán farár doc. ThDr. ICLic. Štefan Mordel PhD. oslávil svoje 70. narodeniny aj v kruhu svojich bývalých farníkov sv. omšou v nedeľu 2.4.2017. Rozhovor s jubilantom prinášame na str. 6.

• Pôstna duchovná obnova; modlitby matiek

Súčasťou duchovnej prípravy pred Veľkou nocou bola začiatkom apríla tri dni trvajúca pôstna obnova. Ešte predtým - počas troch po sebe nasledujúcich marcových dní, počnúc piatkom 23. 3., sa mamy, staré či krstné mamy z našej farnosti zapojili do modlitbového trojdnia. Viac informácií z tohto podujatia nájdete na str. 16.

Zuzana Bradáčová

KREŠŤAN TRPÍ INAK

Pravdou je, že každého človeka, či je veriaci alebo nie, raz postihne nejaké utrpenie. Aj keď je dosť často rozšírený názor, že kresťanov stíha nešťastie častejšie ako neveriacich, nie je to pravda. Pretože ak sa opýtame na vieru tých, ktorých postihlo nejaké nešťastie či utrpenie, zistíme, že väčšina z nich len málo alebo vôbec nie je veriaca. Kresťan teda netrpí ani viac, ani menej, ale trpí inak. Ľudia, ktorí nie sú veriaci a prežívajú nejaké utrpenie, reagujú zväčša veľmi zatrpknuto, búria sa, rezignujú alebo dokonca prepadnú zúfalstvu. Kresťan však, ktorý čerpá silu a útechu z viery a z modlitby, dokáže byť vyrovnaný a v pokoji vydrží aj v utrpení. Veľmi často veriacemu človeku pomáhajú krátke strelné modlitby: „Ježiš, z lásky k tebe!“ alebo: „Ježiš, všetko ti odovzdávam, postaraj sa o všetko!“

Veriacemu človeku pomáha vedomie, že Boh mu je nablízku práve v ťažkých chvíľach a pomáha mu niesť kríž. Boh posielá kríž na človeka, aby svoje trápenia obetoval, aby sa tak stali požehnaním pre neho a pre druhých. Ani moslim, ani budhista, ale jedine kresťan má toto chápanie prinášajúce útechu a šťastie!

Kresťan si môže byť istý, že za všetkým, čo sa v ľudskom živote deje, stojí Božia prozreteľnosť. Všetko radostné a pekné je od Boha, ale aj to bolestné, čo dopustí na nás, lebo všetko sa zrodilo v jeho milosrdnej láske.

Aj veriaci človek pociťuje utrpenie, ktoré ho postihne, najprv ako nešťastie. Ani on si rozumom nedokáže vysvetliť, prečo Boh nezabráni, aby bolo postihnuté nevinné dieťa, prečo sa rozbieje manželstvo, vážne

ochorie blízka osoba alebo pri havárii zahynie milovaný človek. Takéto situácie sú skúškou aj pre kresťana, sú skúškou viery v milujúceho Boha. Bolestná vonkajšia skutočnosť bude rovnako pretrvávajúť aj v ňom. Ani on ju nemôže zmeniť, no môže ju prijať a obetovať. Všetko závisí od jeho vnútorného postoja. Utrpenie ho môže od Boha oddeliť alebo naopak, môže ho s Bohom úplne zjednotiť. V denníku sv. sestry Faustíny môžeme čítať: „Chcem žiť v duchu viery. Všetko, čo ma stretne, prijímam ako dar milujúcej Božej vôle, ktorý chce úprimne moje šťastie.“ Týmto spôsobom sa utrpenie premení na požehnanie.

pripravila Monika Macuráková

V HOKEJOVOM SÚBOJI KŇAZOV ÚSPEŠNEJŠÍ „VRAŇARE“

Stretnú sa Košičania a Spišiaci na zimnom štadióne v Ružomberku... Možno vám takýto úvod, milí čitatelia, pripomína začiatok nejakého vtipu. Spomínané stretnutie sa však v jedno sobotné januárové popoludnie naozaj uskutočnilo. Kňazi a bohoslovci Spišskej diecézy a Košickej arcidiecézy predviedli na Liptovské štadióne svojho hokejového umenia v charitatívnom zápase pod záštitou biskupa Mons. Štefana Sečku. A zastúpenie, dokonca dvojnásobné, mala v tomto dueli aj tatranská farnosť!

Niekoľko stoviek divákov v hľadisku ružomerského „zimáku“ a množstvo fanúšikov pri obrazovkách počas priameho prenosu TV Lux sledovalo druhý ročník zaujímavého hokejového zápolenia dvoch kňazských tímov. V tom spišskom sme aj my, Tatranci, mali svoje horúce železka: pána kaplána Jána Dubeckého - útočníka, autora dvoch presných zásahov a jednej gólovej prihrávky, a tiež pána kaplána Jozefa Dobroviča - brankára, ktorého prvoradou úlohou bolo gólom v našej sieti zabraňovať.

Vydarenejší vstup do zápasu mali kňazi Spišskej diecézy. Po prvej tretine svietil na ukazovateli stav 5:1. Lenže potom sa Košičania nadýchli k veľkému obratu. Súperovi strelili 9 gólov, pričom inkasovali už len jediný, aby napokon zvíťazili 10:6. „Športovo treba uznať, že Košičania boli lepší a vyhrali zaslužene,“ ocenil kvalitu súpera pán kaplán Dubecký. „V úvode duelu sme boli na koni, keď sme sa nechali strhnúť aj skvelou atmosférou v hľadisku. Postupne nám však ubúdali sily, čo súper dokázal využiť,“ nehľadal výhovorky kaplán Janko, ktorého hokejovým vzorom je bývalý skvelý obranca Ľubomír Višňovský. Mimochodom, číslo 17 na drese pána kaplána je rovnaké ako cifra, s ktorou najčastejšie hrával jeho športový vzor...

Na drese brankára Jozefa Dobroviča sa zasa vyníma číslo 84 - podľa ročníka narodenia. „Vždy ma to ťahalo do bránky, odkedy ma otec s ujom naučili korčuľovať,“ vysvetlil pán kaplán Dobrovič, ktorého vzorom je legendárny Dominik Hašek. Obliecať sa do brankárskej výbavy trvá pánovi kaplánovi Jožkovi približne 20 minút. Priznáva, že v začiatkoch to bolo takmer dvakrát dlhšie. Nečudo, veď

objemný vak s výstrojom váži pekných pár kíl.

Generácia dnešných tridsiatnikov si určite spomenie na hokejové zápasy na cestách, po ktorých len sem-tam prešlo nejaké to auto. Takto voľakedy s partiou kamarátov pričuchol k najrýchlejšej kolektívnej hre na svete pán kaplán Jožko. Prvé hokejové krôčky pána kaplána Janka sa zasa spájajú so zamrznutou hladinou priehrady v Levoči. Niečo majú naši kapláni spoločné - obaja hrávali hokej v seminári a aj v súčasnosti sa pred každým duelom prežehajú a v duchu pomodlia...

Vrátme sa ešte na chvíľku k januárovému charitatívnemu zápasu. Jeho aktéri venovali výťažok z dobrovoľného vstupného na pomoc osobám s autizmom. „Keď sme sa na pravé popoludnie už oblečení vo výstrojoch spoločne modlili Anjel Pána, stálo to naozaj za to,“ pripájajú obaja tatranskí kapláni milú spomienku na vydarenú benefičnú akciu.

PS: Kto by vedel o hráčskych či trénerských posilách, nech sa ozve.

Martin Mistrik

VŠETKO NAJLEPŠIE,

Začiatkom apríla sa pán farár Štefan Mordel dožil okrúhleho jubilea – 70 rokov. K zástupu gratulantov sa pripája aj redakcia Ratolesti. Našej farnosti venoval najkrajšie roky svojho aktívneho života. Sme mu vďační, že si našiel čas odpovedať aj na naše zvedavé otázky. Rozhovor s ním vám teraz prinášame.

• Môžeme sa spýtať, ako sa máte? :-)

Mám sa vcelku dobre, ďakujem za opýtanie. Pôsobím na hornej Orave v staronovom prostredí. Tam som sa narodil, chodil do základnej i strednej školy, ale polovicu svojho života som prežil vo Vysokých Tatrách, ktoré sa mi stali na dlhé obdobie domovom.

• Narodili ste sa 1. apríla, máte rád žarty?

Zaiste je vtipné narodiť sa prvého apríla, čiže v deň, keď sa ľudia zabávajú a doberajú si jeden druhého. Ale narodenie človeka nie je vtip, je to vážna existenciálna skutočnosť. A či mám rád žarty? Áno, mám rád vtipy a v spoločnosti mám radosť z toho, keď pomocou žartu či vtipnej udalosti dokážem rozosmiať ľudí. Vraví sa predsa, že smiech je elixír života.

• Prezradte nám niečo o Vašich koreňoch.

Pochádzam z viacdetnej rodiny. Mám osem súrodencov. Najstarší brat Jozef už zomrel, ostatní súrodenci žijú. Niektorí na Orave, ale sčasti roztrúsení po svete. Po najstaršom bratovi nasledujú dve sestry Žofia a Anna a potom som ja. Po mne ide o rok mladší Alojz, potom brat Ignác a po ňom prišla na svet sestra Mária a za ňou brat Anton. Najmladšia je sestra Pavlínka. Všetci súrodenci majú svoje vlastné rodiny a tešia sa už zo svojich vnúčat.

• Spomeniete si ešte, kedy ste pocítili povolanie ku kňazstvu?

Neviem presne povedať, že to bolo práve vtedy a nejako mimoriadne ma to zasiahlo. Bolo to však veľmi skoro. V prvej triede sa nás pani učiteľka opýtala, kto z nás by chcel byť kňazom. Vtedy sa nás prihlásilo pomerne veľa, ale iba mne z ročníka sa ten sen uskutočnil. Chodil som od malička do kostola, pán farár bol pre mňa veľkým vzorom. Chcel som sa mu podobáť, byť ako on. Toto u mňa

pretrvávalo počas celého detstva. Hoci boli aj obdobia, keď som si myslel, že pre mňa to nie je reálne a že budem ako všetci ostatní, ožením sa a budem mať rodinu. Myšlienka na kňazstvo však bola oveľa silnejšia.

• Vraj ste boli v mladosti nositeľom zaujímavej prezývky...

Rád som ministroval, ba ako malý chlapec som sa hrával s bratom na kňaza, pričom som brata vzal za ministranta. Akosi to preniklo medzi chlapcov. Keď som chodil do školy v Rabči, tuším to bolo v 6. alebo v 7. ročníku, chlapci ma začali prezývať Kaplán. Stalo sa, že raz som dobiehal na autobus, ktorý sa už začal pohyňať, ale chlapci v autobuse ma zbadali a začali kričať šoferovi, aby počkal, lebo Kaplán ide. Ja som vbehol do autobusu a šofér čakal, že príde ozajstný kaplán, ale toho nebolo. Šofér pochopil, že išlo o žart. Neskôr, keď som sa prihlásil na vtedajšiu SVŠ, tak to bolo jednoznačne s tým zámerom, že po maturite sa budem hlásiť do seminára. Bol som veľmi šťastný, keď ma prijali na strednú školu. Samozrejme, keď ma po maturite prijali na bohosloveckú fakultu do Bratislavy, bol by som od radosti preskočil aj Babiu horu.

• Ktorý je Váš „obľúbený svätý“? Aký máte vzťah ku svojmu krstnému a birmovnému patrónovi?

Mal by to byť sv. Štefan, nadšený Kristov diakon, ktorému Boh dal múdrosť aj výrečnosť, takže dokázal presvedčať svojich súkmeňovcov, že Ježiš je Mesiáš – predpovedaný vykupiteľ, v ktorom sa naplnili všetky starozákonné predpovede. Toto meno som dostal pri krste. Mimochodom, narodil som sa vo Veľkom týždni v utorok a na Zelený štvrtok ma krstili. Takže možno aj toto ma tak trochu predurčovalo ku kňazskej službe. Dali mi meno tohto Kristovho služobníka, diakona, ktorý to zbral naozaj vážne a zvestoval

Krista aj tým, ktorí o ňom nič nechceli počuť. Páči sa mi tento nebojácny svätec, verný Kristovi a jeho pravde, až po vyliatie krvi. Ku birmovke som si vybral meno Jozef, po spravodlivom a vernom mužovi, ochrancovi Svätej rodiny. Svätý Jozef môže človeka inšpirovať pre prácu v skrytosti a bez veľkých slov, avšak preniknutú Božou bázňou a hlbokou láskou k pravde a spravodlivosti.

• Prechováate osobitú úctu aj k nejakým ďalším svätcom?

Učaroval mi sv. Cyprián, kartáginský biskup, ktorý zomrel mučeníckou smrťou za Valeriánovho prenasledovania v roku 258. Spočiatku bol pohanom, stal sa vynikajúcim filozofom, profesorom, hľadal pravdu a múdrosť. Nakoniec ju našiel u prorokov a tak dospel ku viere v Krista. Po svojom obrátení sa stal čoskoro kňazom a zakrátko na to aj biskupom. Vo svojich listoch nám zanechal úžasné svedectvo o viere prvých kresťanov. Cyprián bol verný a nebojácny biskup. Keď vypuklo druhé prenasledovanie za Valeriána, tak si

PÁN FARÁR MORDEL!

uvedomil, že nadišla jeho hodina. Ale chcel to vo veľkom štýle, nie niekde na úteku, aby ho odvliekli a popravili mimo mesta. Chcel zomrieť v Kartágu ako biskup, ktorý vo svojom meste prináša obeť života, aby dal všetkým príklad statočnosti. Preto, keď ho chceli previesť do iného mesta – do Utiky, vtedy sa ukryl. Až keď prišiel prefekt do Kartága, vtedy prišiel do svojho sídla, kde ho zatkli. Potom ho odsúdili na smrť sťatím mečom.

• Máte nejaké krédo, ktorého sa pridržate v kňazstve?

Na prímich obrázok som si vybral slová žalmu „Ty si môj Boh, v tvých rukách je môj údol“. Tieto slová vyjadrujú základ v živote človeka a zvlášť kňaza. Človek na tejto zemi nie je osamelým Robinsonom. Dôverujme tomu, že Boh o nás vie a my sa na neho môžeme spoľahnúť. Ľudstvo nesmeruje kamsi do neznáma a do prázdna. Človek má istotu, že nežije len pre zem, ale aj pre nebo. Týmto príhnutím k Bohu je vlastne vyriešená základná existenciálna otázka, ktorá trápi v súčasnosti veľa dezorientovaných ľudí. Bez viery v Boha si len ťažko možno predstaviť, že by človek našiel uspokojivú odpoveď na otázku zmyslu ľudského života a jeho cieľa.

• Ako si spomínate na pápežov, ktorí sa počas Vašej kňazskej služby ocitli na pápežskom stolci?

S touto otázkou sme neboli nikdy konfrontovaní. Bola tu istota, že pápež stelesňuje učiteľský úrad Cirkvi. Preto sme vždy prijímali jeho slová, alebo zverejňované pápežsky dokumenty – encykliky, exhortácie, prípadne dekréty, ako niečo úplne samozrejmé. Vedel som, že napr. encykliku Humanae vitae určité kruhy vo vnútri Cirkvi neprijali, alebo aspoň relativizovali jej záväznosť. Malo to veľmi vážne dôsledky. Aj dokumenty Jána Pavla II. podávali jednoznačne katolícku náuku. Nebolo možné o nich pochybovať. Vo Familiaris consortio podal pápež precíznu náuku o posvätnosti manželstva a hodnote rodinného spoločenstva, pričom neprehliada ani problémy.

• A čo súčasníci?

Emeritný pápež Benedikt XVI. si všimol problémy súčasného sveta a s veľkou erudíciou ich analyzuje a poukazuje na riešenia. Pápež František sa od svojich predchodcov odlišuje. Má odvahu vydať sa na nové, neprebádané chodníky. Preto nie div, že mnohých ľudí uvádza do úžasu. Jeho exhortácia Amoris laetitia je dokument, ktorý sa netají tým, že hľadá nové cesty. Pritom však zdôrazňuje, že náuka sa nemení, ale zostáva stále platná. To pastoračná prax sa môže zmeniť kvôli človeku, lebo človek má prednosť pred literou zákona, čiže pred náukou. Táto skutočnosť však vyvoláva veľké napätie vo vnútri Cirkvi a treba len dúfať, že sa spor vyrieši pre dobro celého spoločenstva.

• Vieme, že pôsobíte aj ako cirkevný právnik. Posudzujete najmä platnosť manželstva, alebo aj iné prípady?

Väčšinou sú to práve manželské kauzy, pri ktorých sa posudzuje skutočnosť, či manželstvo bolo uzavreté platne, alebo nie. Žiaľ, nízka mravná úroveň a mravné povedomie mladých ľudí vedie k tomu, že manželstvo môže byť uzavreté neplatne. Toto dokazovanie je ťažká a náročná úloha, ale treba to robiť, pretože tu ide o spravodlivosť.

• Pozorujete dnes medzi mladými záujem o kňazstvo či o reholný život?

Tento interes o kňazské a reholné povolanie značne ochabol. Zapričiňuje to nedostatok duchovného života. Akoby nám chýbal kyslík, nemyslím ten materiálny, ale duchovný. Ak život mladého človeka nie je preniknutý modlitbou a oddanou službou, čiže ak tu chýba zbožnosť, len veľmi ťažko sa dá predstaviť, že sa tam môže zrodiť duchovné povolanie. Zbožnosť by som si predstavil tiež ako zamilovanosť, že ten človek je do čohosi, alebo do kohosi zamilovaný. To ho potom motivuje, aby tento vzťah rozvíjal, prehlboval. Bol som v Heiligenkreuzi v Rakúsku, kde študujú bohoslovci za kňazov. Tam som cítil niečo z toho nadšenia. Mladí

reholníci cisterciiti nosia habit, vstávajú včas ráno na modlitby, na sv. omši sa nijako neponáhľajú, konajú úkony s veľkou dôstojnosťou. Tam možno cítiť, že títo chlapci sú skutočne „zamilovaní“, že ich motivuje a pobáda láska k Bohu a predovšetkým, že toto pre nich nie je žiadna fráza.

• Žijeme v dobe, kedy každý chce byť originálny a jedinečný. Aký by mal byť, podľa Vás, dobrý kňaz či dobrý katolík?

Tak to je iste vážna otázka. Čo na to hovorí Ježiš? „Zachovávaj prikázania...“ Ďalej však hovorí, „ak chceš byť dokonalý, choď, predaj čo máš, daj to chudobným a potom príď a nasleduj ma.“ Prvým krokom je teda byť verným a poslušným, čiže zachovávať Desatoro. Od neho nikto nemôže byť dišpenzovaný. My sme však povolani k dokonalosti. Ježiš k tomu vyzýva svojich učeníkov: „Vy však buďte dokonalí, ako je dokonalý váš Otec na nebesiach“. Snaha kňaza o dokonalosť znamená, že robí to, k čomu sa pri vysviacke zaviazal. Že mu záleží na spásu ľudí, ktorí sú mu zverení, že ich vedie k dobrému životu. V tom všetkom, čo robí dobre pre druhých, sa naplnia dobrom aj jeho srdce. Takto sa stáva dobrým a verným kňazom. To isté platí aj pre laika, katolíka. Má si uvedomiť, k čomu sa zaviazal pri svojom krste: že bude žiť podľa Božích prikázaní a bude na svojom mieste svedčiť o Kristovi a o svojej nádeji v neho. Keď si toto uvedomia katolícki laici, veľa sa môže v našom svete zmeniť k lepšiemu.

• V čom vidíte najväčší význam sv. spovede?

Je to jednoducho proces očisty ľudského srdca. Ak sa v dome neupratuje, potom je tam špina a zápach. Ak si človek neupratuje vo svojej duši, potom aj tam je to preplnené všeličím, čo je neúčinné, ba i škodlivé.

• Trúfate si porovnať, ako prežívame vieru my a ako ľudia na Západe?

Mám viacerých priateľov v Rakúsku i v Nemecku. O tých rozdieloch by sa dalo veľmi veľa hovoriť. Základnou

MISIA V ETIÓPII MOJIMI OČAMI

líniou bolo, že biskupi v západnom svete po II. Vatikánskom koncile chceli rýchlo vybudovať novú, modernú cirkev, zbavenú všetkého stredovekého balastu. Nový kresťan mal byť prístupný všetkým krásnym ideám humanizmu a pokroku, ktorý mal priniesť svetu nové možnosti porozumenia a tiež aj hmotný blahobyť. Mám dojem, že zdôrazňovaním horizontálnej roviny sa až príliš rýchlo zabudlo na vertikálu, čiže smerovanie človeka k Bohu. To potom zapríčinilo veľký duchovný úpadok a v neposlednom rade aj stratu viery. V súčasnosti je veľmi smutné, že či už v Nemecku, alebo vo Francúzsku, ale i v ostatných štátoch západnej Európy sa mnohé kostoly zatvárajú, premieňajú na rôzne kultúrne centrá, alebo dokonca aj búrajú. Bohužiaľ, taká je realita dnešných dní.

• Ako si spomínate na pôsobenie vo Vysokých Tatrách?

Vo Vysokých Tatrách som pôsobil 35 rokov. Je to veľmi dlhá doba. Aktívny kňazský život som vlastne prežil tam. Na Tatry si spomínam ako na svoj domov. Dokonca som dostal aj čestné občianstvo, čo si veľmi vážim, a preto sa stále tak trochu cítim byť Tatrancom.

• Počas tohto obdobia ste sa významnou mierou pričínili o vybudovanie nového farského kostola aj fary.

Bolo to odvážne a veľké riziko, ale nerozmýšľal som o tom. Kostol tam bol potrebný, preto som za týmto cieľom šiel bez kompromisu. Bolo treba od samého začiatku prekonať mnohé prekážky. Ale šlo to. Postupne sa výstavba nového

kostola stala záležitosťou prevažnej väčšiny farníkov. Tešil som sa z každého múrika, na ktorý sa prikladala tehla ku tehle. Žil som vo vízii, že raz sa to predsa len podarí a kostol sa dokončí. Spomínam si, ako prišli dajakí dôchodcovia na výlet a sprievodca ich zobral aj do kostola, kde sa robili práce už vo vnútri. Bol som tam a povedal som im, aby zaspievali nejakú pieseň. Myslím, že začali pieseň Anjelským pozdravením. Spievali nadšene, s chuťou, a ja som po prvýkrát mohol vnímať akustiku v tomto kostole. Bol som dojatý. Je to krásne, mať cieľ na dosah ruky. Vtedy mi vypadla z oka prvá slza vďačného dojatia.

• Aký odkaz by ste poslali tatranským farníkom, a tiež návštevníkom našich hôr a čitateľom farského časopisu?

Aby mali radi svoj kostol. Zrodil sa z mnohých a veľkých obetí. Zároveň treba mať aj veľkú dôveru v Boha, že všetky tie obety, ktoré priniesli na oltár nového farského kostola, nebudú márne, že Boh ich bohato odmení. A návštevníkom hôr by som rád pripomenul, že to krásne a veľké nachádzajú vo veľkolepom chráme tatranskej prírody, pod vrcholmi a aj na štítoch našich veľhôr, kde obdivujú krásu stvoriteľského diela. Zároveň sa môžu svojmu Stvoriteľovi a Pánovi veľmi priblížiť aj v kostole, kde sa mu môžu prihovoriť, poďakovať sa mu a tiež i poprosiť o nové dary. Ježišovo ľudské srdce prebýva tam v našom chráme v Eucharistii a pozýva nás slovami: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás občerstvím...“

• Aké výzvy v súčasnosti pred sebou vidíte (z lokálneho i globálneho hľadiska)?

V súčasnosti najintenzívnejšie vnímam výzvu Ježiša adresovanú svetu: Božie kráľovstvo sa priblížilo, preto kajajte sa a verte evanjeliu. Svetom vládne dezorientácia, tlačia sa nové ideológie, stále hlbšie sa prejavuje proces destabilizácie naprieč celou Európou. Myslím si, že je veľmi aktuálne zaoberať sa Ježišovou výzvou a uvedomiť si, kde a aké sú naše korene, ktoré bude potrebné ošetriť, aby sme mali budúcnosť a nádej.

• A keďže je predveľkonočné obdobie, aké je podľa Vás poslanstvo pôstu a Veľkej noci?

Iba celkom krátko. Poslanstvo pôstu je výzva k obráteniu a premene zmysľovania. Čiže nezmysľovať tak, že žijeme iba pre tento svet a preto urvi čo môžeš, lebo iba dnes žiješ. Ale zmysľovať ako kresťan katolík, ktorý si uvedomuje, že má byť popri tom všetkom čo a čomu žije, aj Božím človekom, ktorý je zameraný na Boha a smeruje k večnému životu. A poslanstvo Veľkej noci? Nuž, to je to najnádhernejšie poslanstvo o víťazstve života nad smrťou a dobra nad zlom. Kristovo zmŕtvychvstanie prinieslo nádej celému svetu. A ak sme uverili v Krista, potom máme aj my nádej, že s Kristom zvíťazíme aj nad našou smrťou. Podľa sv. Pavla, ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj v jeho sláve.

Martin Mistrík

vsdp. Štefan Mordel

Narodil sa 1. apríla 1947 v Rabčiciach. Kňazskú vysviacku prijal v roku 1971. Od roku 1985 pracuje na Cirkevnom súde Spišskej diecézy. V roku 1993 získal titul licenciát teológie (Thlic) a v roku 1995 doktorát teológie (ThDr.). Na Katolíckej univerzite v Lubline študoval externe cirkevné právo a svoje štúdium zavŕšil získaním titulu licenciát kánonického

práva (ICLic.). V roku 2003 na Katolíckej univerzite v Ružomberku získal vedecko-pedagogický titul docent (doc.). Od roku 1978 do 1. augusta 2012 pôsobil vo farnosti Vysoké Tatry - do roku 2003 ako farský administrátor a potom ako farár. Od 1. augusta 2012 je farárom v Kline. (zdroj: Wikipedia)

Etiópia je krajinou kráľovnej zo Sáby. Zvláštna, nikdy nekolonizovaná krajina východnej Afriky. Jedno z najstarších kresťanských kráľovstiev sveta. Zimovisko našich bocianov. Domovina výborných bežcov a bežkyň. Rodisko kávy, Nílu aj ľudstva. Obrázky a príbehy odtiaľ prileteli do Tatier tento rok skôr než tie bociany :)

Prezentácia Etiópie zaznela v poslednú fašiangovú nedeľu na fare v Novom Smokovci a o týždeň neskôr v kostole v Tatranskej Lomnici. Vravelo sa o krajine, miestnych ľuďoch a prišielcoch, ktorí tam učia, pomáhajú sirotám, chorým, evanjelizujú. To je jedna partia. Zdravotníci dúfajú, že ich vyličené deti niekto naučí čítať. Učiteľia zasa potrebujú zdravé deti. A aby to všetko dobre dopadlo, všetci potrebujú pastiera na cestu.

Vravelo som o dvoch svojich trojmesačných skúsenostiach v Etiópii. Prvýkrát ako mladý zdravotník v nemocničnej Misionárok lásky. Konkrétne išlo o projekt na potlačenie podvýživy detí pod hlavičkou Vysoké školy zdravotníctva a sociálnej práce svätej Alžbety. Druhýkrát ako člen tímu zakladajúceho podporné centrum pre chlapcov z ulice.

Možno sa pýtate, že čo dievčatá? No nič,

dievčatá, tam ak aj sú polosiroty, siroty, alebo z rozvrátených rodín, nebývajú detskými bezdomovcami. Skôr sa ich niekto ujme. Chlapci sa skôr stávajú tulákmi, vypadnú zo školy, pokazia sa a začarovaný kruh pokračuje ďalej.

Práca v nemocničnej bola čoraz ťažšia a potrebnjšia. Nadšené vedomosti a vtedy ešte zelenáčske skúsenosti záchranára z vyblýskanej Európy bolo treba prekuť na tam aplikovateľný prístup. Len tak sa dá byť spokojný s prácou. Liečiť aj mať rád svoje pôsobisko, pacientov, spoznávať ich príbehy, obľubovať si ich a o to viac im túžiť pomôcť. Dokázať vidieť v špinavom, soplavom, všivavom, chorom decku zlatého pacientíka, budúceho kamaráta, blízkeho, Krista...

Hocičo potrebné sa dá naučiť medzi ľuďmi, ktorí nevedia čítať, písať, počítať, či stlačiť kľučku na dverách. Len netreba čakať, že nevedelosť znamená hlúposť. Oni i tak môžu byť životne vo svojom prostredí múdri. Dajú sa tam vidieť ľudské vlastnosti v čistej podobe, starej ako ľudstvo. Neprekryté nadpismi a materiálnymi možnosťami. Vďačnosť, nevďačnosť, vypočítavosť, dobroprajnosť, pokoru, trpezlivosť, vieru. Vzdelanie, chudoba, dobro, zlo a múdrosť sa rôzne môžu kombinovať a ovplyvňovať.

Vzdelanie býva dobrou cestou proti

zlu. Zlo nevzdelaného býva mrzuté. Ale zlo vzdelaného - zneužitie vzdelanosti, býva mrzké. Dobro nevzdelaného býva nádherne čisté. Dobro vzdelaného a múdreho dôsledné. Ťažká cesta?

Etiópia je z tých afrických krajín, kde mnohé veci a systémy existujú, stále však platí, že je to rozvojová krajina. Tak sa stáva, že pri desiatkach miliónov obyvateľov sú tisícky mimo systému občianstva, školstva a zdravotníctva, sociálne ohrození. Podobné nešváry existujú aj v našej spoločnosti. Vzhľadom na podmienky a históriu majú rôzne podoby a miery. Niektorí ľudia sa upodozriavajú pýtajú rozvojových pracovníkov a misionárov, že či nie je doma dosť čo robiť v tejto oblasti. Určite je. Ale to je tiež jedna partia - tí, čo sa týmto témam venujú doma a vonku. Väčšina sa učila doma. Potom prenášajú svoje skúsenosti, motivácie hore dole po svete. Niečo sa spokojnejšie a efektívnejšie dá robiť doma, ale často podľa tisícky ustarostených predpisov. V treťom svete býva ďaleko do práce: najlepšie ako by sa dalo, zato sa dá slúžiť najlepšie ako viem. Slúžiť najlepšie ako viem je často veľmi blahodarný pocit.

Adam Brodanský

NAŠE STRETKÁ

Naše stretká pokračujú aj v ďalších mesiacoch školského roka. Na začiatku decembra nás navštívil na sv. omši pre deti Mikuláš, ktorý so sebou doniesol veľa sladkých balíčkov. Počas adventného obdobia sme si vyrobili adventný veniec a vianočné ozdoby, ktoré sme použili na ozdobenie stromčeka na fare.

26.12.2019 po sv. omši o 17.00 hod. bola jasičková pobožnosť a hneď po nej pri teplom čajíku vianočný bazár. To bolo radosti, míňania milosrdníkov a nakupovania. Po Veľkej noci v zbieraní mioosrdníkov pokračujeme a na poslednom stretku pred prázdninami znovu otvoríme náš bazár.

Mikuláš na sv. omši pre deti

Takto krásne sme si vyzdobili náš vianočný stromček

Vianočný bazár a míňanie milosrdníkov

Sánkovačka

Stretko

Jasličková pobožnosť

Pozývame vás všetkých na upratovacie stretnutie okolo fary 28. 4. 2017 hneď po sv. omši pre deti. Keď nám to počasie umožní, trávim stretnutie mimo fary, preto prosíme, prídte nám aj s deťmi pomôcť urobiť poriadok.

Ďakujeme všetkým, ktorí nám pomáhate pri našich spoločných detských aktivitách. Tešíme sa na všetky deti, ktoré medzi nás

zavítajú. Prosíme, ak máte chuť, nápad, prídte, potrebujeme pomoc každého jedného z Vás.

Pán Boh zaplať.

Viac informácií a fotografií na www.rkctatry.sk v rubrike *Pre deti*.

Detský tím

PÚTNICKÉ MIESTO FATIMA

Fatima, mestečko v Portugalsku, nie je na prvý pohľad ničím zvláštne. Je ako každé menšie mesto, ktoré má približne 10 tisíc obyvateľov. Rok 1917 sa však zapísal do dejín tohto mestečka, ale i celého sveta, jednou zvláštnou udalosťou...

Od mája do októbra 1917 sa v údolí Cova da Iria trom deťom - desaťročnej Lucii, o rok mladšiemu Františkovi a sedemročnej Hyacinte, zjavovala Panna Mária. Predstavila sa ako Ružencová Panna Mária. Deti boli čiastočne, pokiaľ sa to len v takomto prípade dá, na mimoriadne zjavenie pripravené. Už v predchádzajúcom roku sa im totiž párkrát zjavil Boží anjel a žiadal ich, aby sa modlili a obetovali, a to nielen za seba, ale aj za celý svet. Krásna Pani z neba predpovedala koniec práve zúriacej vojny a sľúbila pomoc tým, ktorí sa budú modliť a konať pokánie. Povedala, že ak sa ľudia nepolepšia, príde omnoho horšia vojna. Tiež predpovedala Hyacinte a Františkovi, že si ich Čoskoro vezme do neba. V roku, kedy Rusko začalo šíriť svoje bludy do celého sveta, Panna

Mária zjavila deťom aj duchovné zbrane, s ktorými môže ľudstvo v tomto boji zvíťaziť: ruženec, zmierne sväté prijímanie na prvé soboty v mesiaci a predovšetkým zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu.

Deti dostali viacero posolstiev, tretie z nich bolo dlho v tajnosti a uverejnili ho nedávno. Týkalo sa to, okrem iného, aj atentátu na pápeža Jána Pavla II.

Panna Mária sa deťom zjavovala od mája do októbra vždy 13. v mesiaci a na deň 13. októbra sľúbila zázrak pre všetkých, aj tých pochybujúcich. V tento deň sa prišlo pozrieť na zázrak veľa ľudí, okolo 70 tisíc. Pršalo, bola zima a fúkal nepríjemný vietor. Okolo poludnia dážď ustal. Údolie zaliali farby dúhy. Slnko začalo poskakovať sem a tam, pohybovalo

sa závratnou rýchlosťou po celej oblohe. Ľudia v strachu klačali a plakali. Rýchlo rotujúce slnko akoby padalo na zem a ľudia sa báli. Úkaz trval asi 10 minút. Zjavenie sa skončilo tak, že na pozadí upokojeného slnka sa ukázala Panna Mária. Keď sa slnko prestalo točiť, ľudia zistili, že šaty premočené dažďom mali úplne suché. Tento zázrak videlo aj mnoho ľudí, ktorí sa nachádzali niekoľko kilometrov od miesta zjavenia.

Vatikán v roku 1930 prehlásil zjavenie za zázrak. Hyacinta a František zomreli krátko po zjaveniach, tak ako im to Panna Mária predpovedala. Posledná z troch detí, Lucia, svoj život zasvätila Bohu. Zomrela v roku 2005.

Na tieto miesta začali putovať ľudia

- 100 ROKOV OD ZJAVENÍ

najprv z Portugalska a okolia, neskôr z celého sveta. Prešlo 100 rokov a zbožnosť neutíchla. Dennodenne na toto posvätné miesto putuje veľké množstvo ľudí. Mladí i starí, chorí i zdraví. Jedni si chcú vyprosiť zdravie, iní prosia za obrátenie svojich detí, ďalší prichádzajú poďakovať za veľké milosti, ktoré dostali, iní sa modlia za obrátenie celého ľudstva. Uprostred priestranstva pred nádhernou bazilikou je chodník - lesklý, hladký a dlhý niekoľko sto metrov. Vidieť tam ľudí na kolenách, ako sa pomaly, sami či za pomoci svojich blízkych, posúvajú k bazilike, kde sú pochovaní František a Hyacinta. Na chodníku vidno i krv, ktorá sa derie z nechránených kolien, iní majú kolena omotané obväzmi, ktoré len málo chránia od tvrdého povrchu. Čo spôsobuje, že ľudia klačiac na kolenách, často boľavých a zakrvavených, nedbajú na bolesti a únavu? Je to veľká dôvera a nádej v Božiu pomoc na príhovor Panny Márie.

Sošky Pána Ježiša, Panny Márie, ruženca v rôznych veľkostiach, medailónčeky,

náramky s obrázkami svätých, obrazy a mnohé iné pamiatkové predmety je možné si kúpiť v početných stánkoch roztrúsených po mestečku. Počas dňa je tam pomerne rušno, ale k večeru všetko utíchne. Ľudia sa hrnú na obrovské priestranstvo pred bazilikou, kde je kaplnka so sochou Panny Márie na mieste zjavení a kde sa má začať medzinárodná modlitba posvätného ruženca.

Večerná modlitba ruženca v rôznych jazykoch pred sochou Panny Márie a procesia s Oltárnou sviatosťou, ktorá zďaleka žiari do hlbokej tmy vďaka zasvieteným sviečkam v rukách tisícov ľudí, je niečo nádherné až očarujúce. Ľudia z celého sveta sú tam ako bratia a sestry. Jazyk a farba pleti sú síce rozličné, ale srdcia plné lásky a nádeje bijú rovnako.

Panna Mária sa zjavila deťom vo Fatime pred sto rokmi, a stále sa zjavuje ľudstvu aj v tejto dobe, aj keď mnohé zjavenia nie sú ešte uznané Cirkvou. Znamená to, že to naozaj potrebujeme. Asi nežijeme podľa

Svätého Písma, ktoré je pre nás kresťanov tou „knihou života“, z ktorej by sme mali stále čerpať. A Panna Mária ako Ježišova i naša Matka nechce naše zatratenie, ale chce nás aj svojimi zjaveniami a posolstvami nasmerovať k Ježišovi. Ježiš je náš Spasiteľ a Ježišova Matka, ako aj každá ľudská matka, chce svojim deťom pomáhať, s láskou napomínať, povzbudzovať a priviesť svoje deti k svätosti.

Súčasný pápež František poukazuje na naliehavosť výziev Ružencovej Panny Márie aj tým, že ako bolo potvrdené oficiálnym vyhlásením z Vatikánu, pri príležitosti stého výročia zjavení Panny Márie bude aj on v dňoch 12.-13. mája 2017 putovať do Fatimy.

Je to aj pre nás výzva, aby sme sa pripojili a putovali v tomto jubilejnom roku k našej Nebeskej Matke a prosili o mnohé milosti pre seba i celý svet.

Monika Macuráková

SKUTOČNÁ CELEBRITA SV. MARTIN Z TOURS

Sviatok: 11. novembra

pýtal almužnu. Martin nemal pri sebe peniaze, ale chcel ho uchrániť aspoň pred zimou. Mečom rozrezal svoj vojenský plášť a polovicu dal žobrákovi. Nasledujúcej noci sa mu vo sne zjavil Kristus prikrytý polovicou jeho pláštá. V tom čase bol Martin ešte katechumenom. Krst prijal na Veľkú noc roku 339, keď mal 22 alebo 23 rokov. Po krste sa chcel Martin zasvätiť Božej službe. Ale ako člen cisárskej gardy nemohol len tak ľahko opustiť vojsko. Preto ostal v armáde ešte asi 15 rokov a dosiahol dôstojnícku hodnosť. Bol kamarátsky a veselý, ale vždy v hraniciach kresťanského poriadku. Ako dôstojník mal sluhu. Ale zaobchádzal s ním po bratsky - jedol s ním pri jednom stole, a keď bol sluha ustatý, on sám mu slúžil.

V marci 354 sa Martin zúčastnil na vojenskej výprave proti germánskym Alemanom. Pred začatím bojov dostávali vojaci osobitné peniaze (donativum). Martin neprijal túto prémii a oznámil svojmu veliteľovi, že chce odísť z vojska. Veliteľ ho obvinil zo zbabelosti. Martin sa na dôkaz, že ho nevedie pri rozhodovaní zbabelosť, ponúkol, že pôjde oproti nepriateľovi pred ostatným vojskom, ozbrojený iba krížom. Tak sa aj stalo. K boju potom vôbec nedošlo - objavilo sa germánske posolstvo, ktoré žiadalo mier. Kresťania v tom videli zázrak a Martina už bez ťažkostí prepustili z vojska.

Začal viesť pustovnícky život pod vedením sv. Hilára, najprv neďaleko Janova, potom v prvom kláštore v Galii. Svojou dobrosrdečnosťou a aj múdrosťou, ktorou vyvracal šíriace sa bludy, stal sa veľmi obľúbeným. A tak, keď zomrel biskup v Tours, ľudia si želali za nového biskupa Martina. Hoci sa tomu snažil vyhnúť, napokon pochopil, že je to Božia vôľa. Za biskupa bol vysvätený 4. júla 371.

Z Tours Martin vyvíjal apoštolskú činnosť zasahujúcu veľkú časť Galie. Pritom zavádzal novoty, ktoré mali veľký význam pre rozvoj Cirkvi a pre pastoraáciu. Jednou z nich bolo zakladanie vidieckych farností. S ňou súvisela pastoračná vizitácia diecézy. Martin navštívil každý rok všetky farnosti biskupstva. Biskup Martin z Tours sa dožil vyše 80 rokov. Zomrel 8. novembra 397 pri pastoračnej návšteve vo vidieckej farnosti. Jeho telo previezli do Tours, kde ho 11. novembra za účasti veľkého množstva ľudí pochovali na predmestskom cintoríne v jednoduchom hrobe medzi veriacimi, ako si to sám želal. Čoskoro vznikla nad jeho hrobom jemu zasvätená bazilika.

Sv. Martin Tourský patrí medzi prvých vyznávačov, teda nie mučeníkov, ktorým Cirkev priznala titul svätosti a liturgickú úctu, ktorá sa veľmi rozšírila. Vo Francúzsku vzniklo vyše 3600 kostolov a kláštorov zasvätených sv. Martinovi. Veľkú úctu tomuto svätcovi preukazujú aj v Taliansku, Nemecku a Rakúsku. Mnoho kostolov a farností je mu zasvätených aj na Slovensku. Najvýznamnejšie sú Dóm sv. Martina v Bratislave a Katedrála sv. Martina v Spišskej Kapitule.

Peter Dziak

MOŽNOSTI ZÍSKANIA ÚPLNÝCH ODPUSTKOV POČAS JUBILEJNÉHO ROKU SV. MARTINA

Z Božej milosti a na základe listu Apoštolskej penitenciárie, môžu veriaci počas Jubilejného roka sv. Martina získať raz za deň (len v určené dni) úplné odpustky, spojené s Jubilejným rokom sv. Martina. Môžu ich získať len pre seba, alebo na spôsob príhovoru pre duše v očistci.

Podmienky pre zdravých:

1. Tí, ktorým nebráni staroba alebo choroba, po splnení obvyklých podmienok (sviatostné vyznanie hriechov, sväté prijímanie a modlitba na úmysel Najvyššieho Veľkňaza) získajú tieto odpustky:

a, - ak na prvý piatok v mesiaci navštívia formou púte (vnútorne spojení s cieľmi už ukončeného Svätého roka milosrdenstva) spišský katedrálny chrám, alebo iný kostol zasvätený účte sv. Martina, alebo akýkoľvek diecézny kostol (nie kaplnku) a tam sa nábožne zúčastnia na nejakom posvätnom obrade, alebo nábožnom skutku.

b, - alebo ak krátko predtým (myslí sa tu na

štvrtok pred prvým piatom) určitý čas nábožne meditujú pri eucharistickej adorácii zakončiac Modlitbou Pána, Vyznaním viery a vyzvaním Najsvätejšej Panny a sv. Martina.

Podmienky pre starých a chorých ľudí:

2. Veriaci, ktorým bráni staroba alebo choroba, získajú úplné odpustky:

- ak si so srdcom odvráteným od každého hriechu vzbudia úmysel získať úplné odpustky (spojené s Jubilejným rokom sv. Martina), ak je to možné, splnia i tri obvyklé podmienky a najvhodnejšie pred nejakým svätým obrazom, duchovne spojení s jubilejnými sláveniami, recitujú vyššie uvedené prosby, obetujúc Bohu svoje bolesti alebo ťažkosti vlastného života.

Ciele Jubilejného roka sv. Martina:

- Aby sa medzi veriacimi pozdvihla spásna úcta k nebeskému patrónovi svätému Martinovi.

- Aby sa na príhovor sv. Martina výraznejšie formoval život veriacich podľa Evanjelia.

- Aby sa tým, ktorí sa zúčastnia na sláveniach spojených s Jubilejným rokom sv. Martina, ešte hojnnejšie otvoril poklad Božej milosti (skrze získanie úplných odpustkov).

Najbežnejšie možnosti získania úplných odpustkov každý deň:

1) kto sa pomodlí štvrtinu celého posvätného ruženca (napríklad ruženec svetla) a rozjíma o jeho tajomstvách v rodine, v komunite alebo v kostole;

2) kto sa pomodlí posvätný ruženec so Svätým Otcom pri priamom prenose rozhlasom alebo televíziou;

3) kto aspoň pol hodiny koná poklonu/adoráciu pred Najsvätejšou Sviatosťou Oltárnou;

4) kto sa pomodlí krížovú cestu;

5) kto aspoň pol hodiny číta alebo počúva Sväté Písmo (schválené katolíckou Cirkvou).

Jozef Dobrovič, kaplán

KDESI SA ZAZNAMENÁVA DOBRO, KTORÉ ROBÍME, AJ ZLO, KTORÉ PÁCHAME

Nositeľ Nobelovej ceny – profesor Dr. Alexis Carrel, nazýva modlitbu najsilnejšou formou energie. Podľa jeho názoru je to rovnako veľká sila ako gravitácia.

Známy americký vedec a výskumník Dr. N. J. Stowell pri jednom neuveriteľnom objave zmeral silu modlitby. Hovorí: „Bol som cynický ateista, presvedčený, že Boh nie je nič iné ako výplod ľudského mozgu. Nemohol som veriť v nejakú živú božskú bytosť, ktorá by nás všetkých milovala a mala nad nami moc.“

Jedného dňa pracoval s kolegami na klinike vo veľkom patologickom laboratóriu. Ich úlohou bolo zmerať vlnovú dĺžku a silu žiarenia ľudského mozgu. Zistili, čo sa tam deje v štádiu, keď končí život a prichádza smrť.

„Vybrali sme ženu, ktorá umierala na rakovinu mozgu. Vedela to aj ona. Duševne a psychicky bola na prekvapenie v poriadku, aj keď jej fyzický stav bol veľmi zlý. Bola veriaca. Krátko pred jej smrťou sme u nej v izbe nainštalovali vysoko citlivý prístroj, ktorý nám mal ukázať činnosť v mozgu v priebehu posledných minút života. Na posteľ sme umiestnili aj malý mikrofón, aby sme mohli počuť jej slová, ak ešte vôbec bude prejavovať známky života. Boli sme vo vedľajšej miestnosti. Päť triezvych vedcov. Plní očakávania a vnútorného napätia sme stáli pred svojím prístrojom.

Ručička bola na nule a mohla sa vychýliť do 500° pozitívnej hodnoty doprava a do 500° negatívnej hodnoty doľava,“ vysvetľuje Dr. Stowell.

Ešte nejaký čas pred opisovanou udalosťou bolo s týmto prístrojom uskutočnené meranie vysielania jednej rádiostanice, ktorej program bol vysielaný do éteru silou 50kW; správy museli obehnúť okolo celej zemegule. Meraním vtedy zistili 9° plusovým smerom stupnice.

Všetko nasvedčovalo tomu, že nastali pre pacientku jej posledné chvíle. Zrazu počuli, ako sa začala modliť a velebiť Boha. Prosila Ho, aby odpustil všetkým ľuďom, ktorí jej v živote ublížili. Ďakovala Mu za silu, ktorá ju sprevádzala životom a tiež za istotu, že bude patriť Kristovi. Vyjadrovala všetku svoju lásku k Ježišovi, lásku, ktorá sa nezmenšila ani jej utrpením. V okamihu, keď Vykupiteľa Ježiša Krista prosila o odpustenie svojich hriechov a ďakovala Mu, sálalo z nej nesmierne šťastie.

„Otrásení sme stáli pred svojím prístrojom a takmer sme zabudli na to, čo sme vlastne chceli preskúmať. Hľadeli sme na seba bez toho, že by sme sa hanbili za slzy. To, čo som počul, na mňa tak zapôsobilo, že som plakal ako dieťa. Naraz, kým sa umierajúca ešte modlila, sme počuli nejaký klepot. Keď sme sa pozreli na prístroj, videli sme, že ručička ukazovala 500° plus a neustále

narážala na najvyššiu hranicu merania. Objavili a zmerali sme neuveriteľnú skutočnosť. Mozog umierajúcej ženy, obracajúcej sa k Bohu, vyvinul 55 krát väčšiu silu, než sme namerali v priebehu vysielania uvedenej svetovej rádiostanice,“ žasne Stowell.

Neskôr sa dohodli, že urobia trochu iný pokus. Po príprave prístroja prehovorili sestričku, aby nejakým spôsobom vyprovokovala jedného pacienta. Ten reagoval hrubými slovami a nadávkami, tiež na Boha. A znovu to začalo v prístroji klepať. Zhrozili sa, keď zistili, že ručička sa nachádza tiež na 500°, ale negatívnych.

„V tej chvíli sa zrútil môj ateistický názor na svet. Stál som pred tvárou Vševediacého. Moja nevier a mi stala úplne smiešnou. Keď som chcel byť voči sebe poctivý, nemohol som pred pravdou zatvárať oči. Naučil som sa veriť v Ježiša Krista ako vo svojho Spasiteľa a Vykupiteľa,“ hovorí Dr. Stowell, ktorý pri skúmaní dĺžky mozgových vln zistil obrovské rozdiely. Sú takisto individuálne ako odtlačky prstov.

Kdesi sa zaznamenáva dobro, ktoré robíme, aj zlo, ktoré páchame.

Monika Macuráková, zdroj: internet

FARSKÝ BATŔŽKOVÝ PLES

Naša fara znovu otvorila svoje brány, aby privítala „batŔžkárov“, čiže ľudí, ktorí sa chcú stretnúť a stráviť spolu niekoľko hodín pri hudbe, vo víre tanca, v družných rozhovoroch, veselom speve i dobrej zábave. Toto všetko totiž ponúka tradičný BatŔžkový ples, ktorý si v sobotu 25. 2. 2017 pripísal už svoj piaty ročník. Toto malé jubileum prebehlo aj tento rok v duchu partie roztancovaných Tatrancov, ktorí poučení predchádzajúcimi skúsenosťami vedia, že na tomto plese treba začať tancovať hneď od začiatku, pretože o polnoci bude akcii koniec. Nikoho preto na parket pozývať nebolo treba.

Ďalšou špecialitou sú „batŔžky“. Jednoducho každý prinesie niečo na jedenie i pitie a vyloží to na stôl aj pre všetkých ostatných. A zrazu máte na stoloch dobroty od výmyslu sveta a s úžasnou pestrosťou.

Nechýbal kultúrny program našich mladých pod vedením Jara Michalka, za ktorý si vyslúžili veľký potlesk, a ani tombola, ktorú by nám veru mohli závidieť široko-diaľko. Ved' uznajte, kde by ste mohli vyhrať napríklad prelet nad Alpami? K slovu sa dostali aj husle, harmonika a silné hlasy našich spevákov. Tak čo, aj vy by ste tam nabudúce chceli byť? Žiaden problém, šanca bude opäť o rok...

Peter Kukol'

MODLITBY MATIEK

Koncom marca 2017 sa uskutočnili v našej farnosti modlitby matiek. Počas troch dní sme boli pozvané pripomenúť si Veľkonočné trojdnie a prežiť tento čas spolu s našou Matkou Máriou.

V piatok 24. 3. sme mali deň pôstu a pokánia za vlastné hriechy. Prosili sme o dar úprimnej ľútosti a nádeje, že Pán Ježiš nám odpustí. Počas sv. omše, ktorá bola pred začiatkom modlitieb, sme boli v homílii nášho pána kaplána Františka srdečne povzbudené k modlitbám. Bol to krásny moment, ako keď otec požehná svoje deti a vysloví povzbudenie k dobrému dielu. Prežívali sme pocit jednoty ako v rodine, keď sa členovia zhodnú na spoločných plánoch.

V sobotu sme predkladali Pánovi všetkých tých, ktorí ublížili nám a našim deťom. Naša snaha odpustiť je niekedy nad naše sily. Potrebujeme prísť k Ježišovi

a obrátiť sa naňho s vŕcnou prosbou, aby nám on pomohol. Ako symbol našej nemohúcnosti sme prinášali pred Pána suché konáriky, aby ich on premenil na živé ratolesti. Modlili sme sa pritom: „Otče, nezapočítaj vinu tým, ktorí ublížili nám a našim deťom“.

V nedeľu sme Pána vebili za všetky dobrodenia, ktorými nás v živote obdaroval. Vebili sme ho za prislúbenia, že premení všetky pustatiny na kvitnúcu záhradu.

*Áno, Pán poľutuje Sion,
poľutuje všetky jeho sutiny,
jeho púšť urobí podobnou Edenu
a jeho pustatinu Pánovej záhrade,
zavládne v ňom radosť a rozkoš,
chválospev a hlas piesne.*

Izaiáš 51, 3

Modlili sme sa spolu krížovú cestu, aby sme nezabúdali na to, akú cenu bolo treba zaplatiť za našu radosť. V jednom žalme je napísané: „Nepriateľ nás chce vrhnúť do tmy zabudnutia“. Aj vďaka týmto trom dňom sme zažili, že Pán dáva zakvitnúť suchým konárikom aj vtedy, keď sa zdá, že nové ratolesti nezakvitnú.

Ďakujeme duchovným otcom našej farnosti, ktorí už na januárovom trojdní povzbudili mamy k modlitbe, lebo modlitba je ako mamine ruky, ktoré neúnavne dvíhajú svoje deti k Bohu.

Ďakujeme našej organistke za nádherný spev a hru, ktorou sprevádzala celé naše modlitbové trojdnie.

Anna Decká

AKO SI DON BOSCO PREDSTAVOVAL PÔST

Milí chlapi, dám vám prostriedok, ako dobre posvätiť tieto dni: sved' a časté sväté prijímanie, aby ste mohli od Boha obsiahnuť pomoc, ktorú potrebujete. Tieto dni sú osobitné v celom roku. Nemyslím však, že by ste mali robiť dajaké prísne skutky pokánia alebo dlhé pôsty.

Chcete vedieť spôsob, ako robiť pokánie primerané vášmu veku a vašim podmienkam? Poradím vám. Spočívajte v pôste, ktorý všetci môžete urobiť. Spočívajte v tom, že si budete strážiť srdce a zmysly. Nechajte diabla, nech sa postí - tým, že neurobíte nijaký hriech. Dávajte si pozor na vaše zmysly. Nech sa postia oči. Oči sa nazývajú oknami duše. Cez ne sa diabol dostáva do našej duše. A čo urobíme, aby sa tam nedostal? Zavríme ich, keď ich treba zavrieť. Nedovoľte, aby sa vaše oči upriamili na pozeranie vecí, obrazov či fotografií, ktoré sú proti skromnosti. Odvráťte zrak, keď stretnete nebezpečné obrazy. Iné umŕtvienie zraku spočíva v tom, že krotíme našu zvedavosť. Nikdy nečítať zakázané knihy proti náboženstvu alebo

nemorálne knihy. Zahodte takéto knihy, spálte ich, neprechovávajte ich potajomky, zbavte sa tejto morovej nákazy.

Potom je tu pôst uší. Nezostať počúvať reči proti čistote alebo šomrania na kamarátov, alebo na predstavených. Postiť sa má aj jazyk. Zakážete mu každé slovo, ktoré by pohoršovalo, nedovoľte mu urážať spolužiakov a kamarátov, nech nehovorí zle o nikom, nech by to bol ktokoľvek. Nehovorte nikdy to, čo by ste sa neodvážili povedať pred svojim predstaveným. Umŕtvujte sa aj v jedle. A to tým, že nebudete vyhľadávať to, čo vám je najlahodnejšie, ale prijmete to, čo sa vám ponúka. Nepatríte medzi tých, čo sa stále usilujú nájsť nejaký spôsob, ako sa dostať k špeciálnejším jedlám a k poháru vína.

Umŕtvovanie a pôst môžete robiť aj tým, že budete trpezlivo znášať protivenstvá: raz je to veľké teplo, inokedy zima, a budete to znášať bez lamentovania. Nie ako niektorí, ktorí hneď píšú

TRI STROMY

Kedysi dávno rástli na pahorku tri stromy. Rozprávali sa o svojich snoch a nádejách. Prvý z nich povedal: „Dúfam, že jedného dňa zo mňa urobia truhlicu, do ktorej uložia klenoty. Naplnia ma zlatom, striebrom a drahokamami. Vyryjú na mňa rozmanité ozdoby a každý uvidí moju krásu.“

Na to druhý strom povedal: „Raz sa zo mňa možno stane silná loď. Na palube poniesiem kráľa a kráľovnú a budeme sa plaviť po šírych moriach až na kraj sveta. Všetci sa budú cítiť bezpečne, pretože loď, ktorú zo mňa vybudujú, bude spoľahlivá.“

Nakoniec tretí strom povedal: „Chcem rásť, aby som bol v lese najvyšší. Ľudia ma uvidia na vrchole pahorka a budú sa dívať na moje konáre a myslieť na nebo, na Boha a na to, ako som pri ňom blízko. Budem najväčším stromom všetkých čias a ľudia na mňa nikdy nezabudnú.“

Po niekoľkých rokoch modlitby za splnenie snov natrafila na stromy skupina drevorubačov. Keď sa jeden drevorubač priblížil k prvému, povedal: „Tento tu vyzerá, že je mocný a pevný. Zdá sa mi,

že by som ho mohol predať stolárovi.“ A začal ho stínať. Strom bol šťastný, pretože vedel, že stolár urobí z neho peknú truhlicu.

Pri druhom drevorubač povedal: „Myslím, že tento strom je tiež silný. Mal by som ho predať do lodenice“. Druhý strom bol tiež šťastný, lebo vedel, že je to preňho možnosť stať sa silnou loďou.

Keď sa drevorubač priblížil k tretiemu stromu, strom sa zľakol, pretože vedel, že ak ho zotnú, nikdy sa nesplní jeho sen. Jeden z drevorubačov sa rozhodol, že si ho vezme.

Zakrátko po príchode k stolárovi z prvého stromu urobili krmníky, korytá a válovy pre zvieratá. Umiestnili ho do stodoly a naplnili senom. Vôbec to nebolo to, za čo sa strom modlil. Druhý strom porúbali a spravili z neho malú rybársku loďku. Skončili sa jeho sny o tom, že sa z neho stane silná loď, ktorá bude brať na palubu korunované hlavy. Tretí strom porúbali na veľké trámy a postavili ho do tmavého kúta.

Roky plynuli a stromy pomaly zabudli na svoje

domov - pošlite mi toto a tamto. Ak sa nejedná skutočne o niečo vážne, tak majte trpezlivosť, počkajte, zostaňte kľudní, pokojne robte. Nie zamračená tvár a nechúť. Umŕtvujte sa tým, že znášate s láskou a pokojom aj nejaký malý nedostatok vašich spolužiakov a kamarátov, nejaké nepohodlie - či na izbe alebo v škole. Teda, aby som to zhrnul: postite sa tým, že si zakážete počúvať, hovoriť, robiť veci, ktoré by vám zabránili dať dobrý príklad. Keď toto budete robiť, aj keď sú to maličké, takmer bezvýznamné veci, poslúžia vám ako primeraný pôst. Neublížia vám, dosiahnete nimi to, čo je cieľom pôstneho obdobia. Pomôžu vám premôcť vaše zlé sklony, získate si nimi veľké zásluhy pre dušu. Dodržujte dobre predpísaný poriadok, namiesto veľkých pôstov poslúchajte. Vstávajte ráno načas a hneď, choďte načas spať, prichádzajte presne do školy, do kostola a buďte dôslední v každej vašej povinnosti.

(don Bosco, Večerné slovko v marci 1880)

sny. Jedného dňa muž a žena vošli do maštalky. Žena porodila dieťa a položila ho na seno, ktoré vyplňalo jaskľičky vyrobené z prvého stromu. Strom vycítil dôležitosť tejto udalosti a vedel, že nosí v sebe najväčší poklad všetkých čias.

Prešlo niekoľko rokov. Skupina ľudí sa vybrala na lov v loďke urobenej z druhého stromu. Jeden z nich bol veľmi unavený a zaspal. Keď vyplávali na šire vody, strhla sa búrka a strom sa obával, že nebude dost' silný, aby ľuďom zaistil bezpečnosť. Muži zobudili spiaci. On vstal a povedal: „Utiš sa!“ a búrka hneď prestala. Vtedy si strom uvedomil, že má na palube Kráľa kráľov.

Nakoniec ktosi prišiel a zobral tretí strom. Vliekli ho ulicami a dav sa vysmieval z človeka, ktorý ho niesol. Nakoniec zastali, toho človeka priblíli klincami na drevo stromu a dvihli ho, aby zomrel na vrchole pahorka. Keď nadišla nedeľa, strom pochopil, že mal dost' sily na to, aby stál na vrchole pahorka a bol tak blízko Boha, ako je to len možné, pretože práve na ňom ukrižovali Ježiša.

zdroj: www.swjanzakrzow.archidiecezja.wroc.pl

FARSKÉ DENNÉ DETSKÉ TÁBORY 2017

Počas letných prázdnin plánujeme pre deti dva denné letné tábory s bohatým programom:

17. – 21. 7. 2017 tábor pre mladšie deti vo veku od 3 do 7 rokov a v termíne

21. – 25. 8. 2017 tábor pre staršie deti vo veku od 8 do 15 rokov.

Ak máte ochotu venovať časť svojho voľného času, svojej dovolenky službe vo farnosti, prídte medzi nás na naše táborové stretnutie, ktoré bude ohlásené vo farských oznamoch.

Bližšie informácie o táboroch budú vo farských oznamoch, na nástenkách, na www.rkctatry.sk v rubrike *Pre deti* a v júrovej Ratolesti.

Prídte! Takto sme sa mali minulé leto!

V prípade, že budeme musieť z rôznych dôvodov termíny táborov zmeniť, oznámime to vo farských oznamoch, na nástenkách a na www.rkctatry.sk.

Milé deti, obrázok si môžete vymalovať.

8SMEROVKA

Milí lúštitelia, po vyškrtaní všetkých slov v tejto osemsmierovke vám zostane 8 neoznačených písmen, ktoré v poradí zľava doprava (zhora nadol) tvoria tajničku. Slová môžu byť napísané všetkými smermi. Veľa šťastia.

S	M	Á	R	I	A	V	A
U	P	E	Ľ	N	A	N	L
T	R	O	J	D	N	I	E
S	K	E	V	A	Á	N	L
I	L	I	O	E	A	Ň	U
R	R	O	J	N	Ď	Ř	J
K	A	M	A	R	Á	T	A
Ž	Í	R	K	U	L	P	C

ALELUJA, ANNA, ANJEL, KAMARÁT, KRISTUS, KRIVDA, KRÍŽ, MÁRIA, PÁN, PLUK, RANA, SPOVEĎ, TROJDNIE, TRŇ, VOJAK

DREVENÁ MISA

Starec sa odsťahoval k synovi, neveste a šesťročnému vnukovi. Ruky sa mu už triasli, zrak sa mu kalil a kroky slabli. Rodina sa schádzala k jedlu pri jednom stole, ale starcove trasúce sa ruky a neistý zrak spoločné stolovanie sťažovali. Hrach mu padal z lyžice, a keď sa snažil uchopiť pohár s mliekom, často skončilo rozliate na obruse.

Syna a jeho ženu už celá záležitosť unavovala. Syn teda povedal: „Musíme s dedkom niečo urobiť. Už toho bolo dosť! Rozlieva mlieko, je hlučný a jedlo mu padá na podlahu.“

A tak sa manželia rozhodli postaviť do rohu jedálne malý stolík, kde dedko jedol osamote, zatiaľ čo ostatní sa pri jedle

tešili zo vzájomnej spoločnosti. Keďže dedko rozbil pár tanierov, dostával jedlo v drevenej miske. Keď sa na neho občas otočili, uvideli slzy v osamelých očiach. Napriek tomu jediný, čoho sa starac dočkal, boli slová napomenutia, keď mu spadla lyžica alebo kus jedla.

Šesťročný chlapec pozoroval v tichosti počínanie svojich rodičov.

Raz pred večerou si otec všimol, že sa synček hrá na podlahe s kúskami dreva.

Sladko sa ho opýtal: „Čo to robíš?“

Syn mu rovnako sladko odpovedal: „Ale, robím jednu misku pre teba a druhú pre mamičku, aby ste mali z čoho jesť, až zostarnete.“

Usmial sa a pokračoval v práci. Synkove slová zasiahli rodičov veľmi silno. Zostali zarazení stáť a len sa pozerali jeden na druhého. Slzy sa im rinuli po líkach, a hoci žiadny z nich k tomu nič nepovedal, bolo obom jasné, čo musia urobiť.

To popoludnie vzal muž svojho otca jemne za ruku a priviedol ho k spoločnému stolu. Po zvyšok dňa sedel dedko za vrchom stola. A z nejakého dôvodu sa muž ani jeho žena viackrát nehnevali, keď spadla na podlahu lyžica alebo sa rozlialo mlieko či sa zašpinil obrus.

Zdroj: José Carlos Bermejo,
Príbehy pre uzdravenie duše

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

9. 4. (nedeľa) fara Nový Smokovec

8.30 – 12.00 Darovanie krvi

12. 4. (streda) fara Nový Smokovec

17.45 Diskusia s pakistanským kňazom Tariqom Mehmoodom o spoložití kresťanov a moslimov

12. 4. – 13. 4. (streda) Tatranská Lomnica; (štvrtok) – Nový Smokovec

Putovanie relikvií sv. Martina

13. 4. Zelený štvrtok

Sv. omše

17.00 Štrbské Pleso

17.00 Nový Smokovec

18.00 Tatranská Lomnica

14. 4. Veľký piatok

10.15 Krížová cesta na Peknú vyhlíadku

Obrady

17.00 Nový Smokovec

17.00 Tatranská Lomnica

Po skončení obradov poklona pri Božom hrobe do 19.00

15. 4. Biela sobota

8.00 Ranné chvály - Nový Smokovec a Tatranská Lomnica

Od 10.00 Poklona pri Božom hrobe

Vigília Veľkonočnej nedele

19.30 Nový Smokovec

19.30 Tatranská Lomnica

16. 4. Veľkonočná nedeľa

8.00 10.00 17.00 Nový Smokovec

8.00 10.30 Tatranská Lomnica

8.30 Štrbské Pleso

9.00 Dolný Smokovec

10.00 Vyšné Hágy (kinosála)

17. 4. Veľkonočný pondelok

14.00 Beh pre Ježiša

22. 4. (sobota)

Dekanátna púť do Katedrály sv. Martina v Spišskej Kapitule

23. 4. Nedeľa Božieho milosrdenstva

10.00 Sv. omša v Novom Smokovci – sprevádza páter Elias Vella

28. 4. (piatok)

18.00 Upratovacie stretko detí

29. 4. (sobota)

9.00 Upratovanie okolia fary

6. 5. (sobota)

13. Rozhlasová púť rádia LUMEN do Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove

6. 5. (sobota) kostol Nový Smokovec

18.00 Koncert speváckeho zboru Bradlan

13. 5. (sobota)

Misijná púť detí do Levoče

14. 5. (nedeľa) fara Nový Smokovec

14.00 Stolnotenisový turnaj

21. 5. (nedeľa) kostol Nový Smokovec

Prvé sväté prijímanie

18. 6. (nedeľa) kostol Nový Smokovec

18.00 Od východu slnka až po západ – koncert speváckeho zboru Voces gregorianae cassoviensis

25. 6. (nedeľa)

Deň farnosti

19. – 27. 9. - Farská púť do Fatimy

Aktuálny program vo farských oznamoch www.rkctatry.sk

ŠTATISTIKA

november 2016 – marec 2017

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Ema Glatzová

Timotej Frolo

Ema Kriššáková

Hugo Slavkovský

Jakub Kelbel

Martin Harniš

Johana Joy Evansová

Felix Turoček

Patrik Stach

Dominika Hanáková

Petra Hybenová

Z našich radov odišli k Pánovi

Ján Rušin (Nová Lesná)

Klotilda Husovská (Poprad Veľká)

Milan Čepe (Tatranská Lomnica)

Milan Blaško (Tatranská Lomnica)

Jozef Kurčinka (Batizovce)

Boris Vojtech (Zborov)

Anna Košťalová (Tatranská Lesná)

Tibor Riemer (Dolný Smokovec)

Eduard Černický (Tatranská Lomnica)

Sofia Geciová (Nový Smokovec)

Alena Vilnerová (Nová Polianka)

Terézia Šoltýsová (Tatranská Lomnica)

Agnesa Jasičová (Dolný Smokovec)

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši
a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Martin Mistrík. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Ján Dubecký, Mgr. Jozef Dobrovič, Monika Macuráková, Peter Dziač, Zuzana Bradáčová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesstatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Náklad: 350 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.